

Momentele religiei iudaice

Iudaismul , cunoscut și sub numele de religie mozaică (după principalul profet evreu, Moise) este religia poporului evreu. Preceptele iudaismului au stat la baza religiilor monoteiste creștinism și islam. Termenul iudaism își are originea în numele regatului Iuda, țara tribului Iuda -- descendenții celui de-al patrulea fiu al patriarhului Iacob (sec. XVIII - finele sec. XVII î.Hr.) -- cu capitala la Ierusalim, lăcașul Marelui Templu.

Istoria iudaismului este împărțită în trei perioade: 1. Perioada Templului din Ierusalim; 2. Perioada talmudică; 3. Perioada rabinică (din secolul al VI până în prezent). Iudaismul ortodox contemporan s-a format pe baza mișcării fariseilor (pirushim) din perioada Macabeilor.

Iudaismul întotdeauna a preamărit studiul Torei și a altor texte religioase.

O dată cu domnia celui de-al treilea rege, Solomon (972-933 î.Hr.), în viața religioasă iudaică începe o etapă nouă. Solomon a construit cel dintâi templu din Ierusalim. Acesta are o semnificație excepțională : este unicul loc în care se pot săvârși riturile prin care este slujit Dumnezeu. În secolul al VI-lea î.Hr. regele Nabucodonosor din Babilon a cucerit Ierusalimul, distrus templul și a dus în exil cele mai importante familii, inclusiv pe cele ale preoților care serveau în templu. În toată perioada exilului, care a durat aproximativ 50 de ani, nu au putut fi săvârșite riturile, deoarece credința nu permitea ca un templu să fie construit pe un alt pământ decât cel al Ierusalimului, Țara Sfântă.

La încheierea exilului, sub protecția regilor persani, a fost construit cel de-al doilea templu, care a fost distrus în anul 70 d.Hr., de către armata romană. Acest eveniment a amplificat fenomenul mai vechi al diasporei, mulți evrei fiind obligați să se refugieze în Europa sau în Nordul Africii, fenomen care a continuat și în Evul Mediu.

În toată perioada talmudică, era un singur rabin care nu sa casatorit. ben azzai zicea ca motivul este ca sufletul lui este indragostit numai de torah. O nevasta, zicea el, ar fi o distractie pentru studiile sale. el a fost criticat de toti contemporani sai.

În afara Țării Sfinte, comunitățile evreiești au fost îndrumate spiritual de către rabini. Pe baza opiniilor rabilor s-a realizat unificarea riturilor din diferitele comunități din diasporă, prin dezvoltarea Mișnei, colecție de legi rabinice, și a Talmudului, comentariu la Mișna. Talmudul a contribuit la adaptarea comunităților iudaice la condițiile sociale și politice foarte variate în care trăiau, ajutându-le în același timp să-și păstreze identitatea lingvistică și religioasă.

Sinagogile, apărute încă din timpul exilului babilonian, ca locuri de studiu și de cult, au contribuit în perioada medievală la creșterea prestigiului

rebinilor. Supus persecuțiilor în Europa Occidentală, iudaismul medieval a beneficiat, de regulă, de toleranța musulmanilor. Perioada stăpânirii musulmane în Spania, de exemplu, a reprezentat o adevărată „vârstă de aur” pentru evreii de aici, ai căror conducători au jucat rolul de intermediari între culturile arabă islamică și creștină.